

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 17. decembra 1897.

List 50.

Adventne slike.

Jeruzalem.

Videli smo zadnjič, kako skrbno je Bog raznal z Izraelci, da bi pri njih ohranil vero v prihodnjega Izveličarja. Pri vsem tem, da jim je dal tako iz rstne in primerne postave, pustil jim je vendar prosto voljo, katero je pa izvoljeno ljudstvo zlorabilo. Nekaj časa živelo je po Gospodovih zapovedih, a potem pustili so vse v nemar in niso se več zmenili za pravega Boga, za onega mogočnega Boga, ki jih je izpeljal iz Egipta in čudovito pripeljal v obljubljeni deželo. Začeli so se družiti s sosednimi malikovalskimi narodi, ž njimi vred so častili malike na najgrše načine. Tudi njih kralji postali so sčasoma ošabni in niso marali slušati Boga. Razsrdil se je Vsegamogočni radi take nehvaležnosti in tepel ljudstvo s hudimi šibami, pošiljal jim je hude vojske ter jih dal sovražnikom v roke, zemljo storil je nerodovitno in ljudstvo udaril z boleznimi. Kakor hitro so se Izraelci spametovali in se skesani povrnili nazaj k Bogu, usmilil se jih je in jim pomagal zoper vse sovražnike. Bog je videl, da bi slednjič Izraelci vendar le utegnili izgrešiti svoj namen, zato pa je prihitel njih slabosti na pomoč s prav posebnim pripomočkom. Obujal in pošiljal jim je svete može, preroke imenovane, ki naj bi ljudstvo svarili, tolažili in podučevali. Svarili naj bi jih pred grehom, ki omadežuje božje ljudstvo, iz kterega ima priti prihodnji Odrešenik; tolažili naj bi ljudstvo v njega hrepenenju po Izveličarju, a učili naj bi tudi, kako naj se pripravljajo na njegov prihod. Da bi jim pa bil Odrešenik tem bolj pred očmi, opisovali so ga preroki po božjem navdihnenju

tako natanko, kakor da bi ga gledali z lastnimi očmi. Tako je Bog v zadnji dobi pripravljaval izvoljeno ljudstvo na prihod svojega Sina po prerokih.

Oglejmo si to trojno službo prerokov nekoliko bolj natanko, da nam postane tem bolj jasno, kako zelo je Bog vedno skrbel za svoje ljudstvo. Čim bolj se je bližal čas, ko je imel stopiti med svet obljubljeni Odrešenik, toliko bolj sveti naj bi bili Izraelci. Ker pa se je med njimi vgnezdila vsled občevanja s tujimi narodi in vsled slabega izgleda nekterih kraljev popačenost in brezboštvo, opominjali so ti sveti možje k pokori. Kako siloviti so bili opomimi prerokov, kako globoko so morali segati v srca ljudstva, pojasni naj jedno mesto iz Izaija: „Poslušajte nebesa, in zemlja vleci na ušesa, ker Gospod govori: Izredil sem otroke, oni pa so me zaničevali. Vol pozna svojega gospodarja, osel jasli svojega gospoda; Izrael pa ne pozna mene, in moje ljudstvo me ne razume. Kam bi vas še udaril, ko nakladate hudobijo? Glava je vsa bolna in srce vse medlo. Od podplata do temena ni nič zdravega na njem. Omite se, očistite se, spravite hudobnost svojih mislij izpred mojih očij, nehajte napčno počenjati. Ako bi bili vaši grehi kakor škrlat, bodo beli kakor sneg; in ako bi bili rudeči kakor baker, bodo beli kakor volna.“ Tako je opominjal Izaija svoje sorojake k pokori. Tako so delali tudi drugi preroki. Z gromovito besedo in v groznih podobah slikali so ljudstvu njega propalosti in jezo božjo, obetal pa tudi usmiljenje pri Bogu, če se spokore. Kakor skrbi pridna gospodinja za to, da je čista posoda, v katero bode položila kaj izvan-

redno dobrega in lepega, tako je Bog po svojih prerokih skrbel za to, da bi bilo izraelsko ljudstvo sveto, ker iz njega se bo rodil toliko zaželjeni Mesija. Ako pa niso opomini nič izdali, napovedali so jim preroki, katerim je Bog dal gledati prihodnost, hude in strašne kazni. „Glej, hiša Izraelova, jaz bom nad vas pripeljal ljudstvo iz daljave, pravi Gospod, močno ljudstvo, ki ne boš znala njegovega jezika, tudi ne umela, kaj govori. In povžilo bo tvoje žetev in tvoj kruh: požrlo bo tvoje sinove in tvoje hčere: povžilo bo tvojo drobnico in tvoja goveda: povžilo bo tvoje vinograde in tvoje smokve; in z mečem bo razdjalo tvoja trdna mesta, na katera se zanašaš.“ (Jer. 5, 15—17.) Izraelci bili so silno trmasto ljudstvo; nekaj časa po takem opominjevanju hodili so po Gospodovih zapovedih, a kmalu so se mu izneverili. A Božje potrpljenje je minulo in dal jih je Bog v roke nevernim ljudstvom, ki so jim podrli mesta in vasi, uničili polja in nasade, pobili živino, ljudi pa odgnali v daljno sužnost. Tam se jim je godilo silno hudo. Zdaj še le so prav natanko spoznali, da se brez vere v jedinega Boga utegnejo pogubiti med Babilonci in Asirci ter izgubiti tudi svojo narodnost. Zato so se pa sedaj s celim srcem obrnili k Gospodu in mu zvesto služili. In da ne bi obupali, tolažil jih je Bog po prerokih: „Sleci, Jeruzalem, obleko svoje žalosti in trpljenja, in obleci se z lepoto tiste večne slave, katero ti daje Bog. Ker pripeljal bo Bog Izraela z veseljem v svetlobi svojega veličastva z usmiljenjem in pravico, ki je iz njega“ (Bar. 5. 1, 9). In podobno govoril je Bog tudi po drugih prerokih.

Tako je Bog hotel Izraelce posvetiti in pripraviti na prihod Mesijev. Vrh tega pa jim je čedalje bolj jasno kazal Mesija samega, da bi ga moglo njegovo ljudstvo spoznati, ko pride. Vse okoliščine rojstva, življenja in trpljenja jim je natanko opisal. Sicer so že prej prerokovali Jakob, Mojzes in drugi možje, da ima priti Odrešenik iz tega in tega roda, toda tedaj je bilo prerokovanje še bolj splošno, dejal bi, še v kali, sedaj pa se je podoba prihodnjega Izveličarja jasno razvila pred očmi ljudstva, da bi tem bolj živo verovalo vanj in tem bolj trdno upalo nanj.

Abrahamu je Bog obljubil: „V tvojemu zarodu oblagodarjeni bodo vsi narodi zemlje.“ Umirajoči Jakob je rekel: „Juda, tebe hvalili bodo bratje.“ Pri prerokih pa je Bog že določil rod, iz kterega izide Mesija: „Pognala bo mladika iz Jesetove korenine“ (Jese bil je oče Davidov). „Obudil bom Davidu pravično mladiko.“ Da, Bog je tudi pokazal mater Odrešenikovo: „Glejte, Devica bo spočela in Sinu rodila in njegovo ime bo Emanuel t. j. Bog z nami.“ Kaj

ne, kako vedno bližje in natančneje prihaja določitev Mesijevega: narod — rod — rodovina — mati. Določil je Bog tudi čas Mesijevega prihoda: „Žezlo ne bo vzeto Judu in vodja ne od njegova ledja, dokler ne pride tisti, ki ima poslan biti, in kterega čakajo narodi.“ Torej, kadar bodo Judje izgubili svojo samostojnost in neodvisnost in ne bodo več sami svoji, tedaj pride Mesija, in to se je res zgodilo tedaj, ko so Rimljani Jude podjarmili. Pri Danijelu beremo prerokovanje, ki prav natanko pove čas Gospodovega prihoda. Naznanil je Bog Judom tudi kraj, kjer bo rojen Izveličar: „In ti, Betlehem Efrata, majhen si med tisoči v Judu, iz tebe Mi pride gospodovalec v Izraelu.“ Kaj so pa hoteli Judje še več? Ali niso imeli dovolj natanko naznanjen prihod Mesijev? Pokazal jim je pa Bog tudi to, kakšen bo Mesija. „Močno se veseli, hči sijonska, raduj se hči jeruzalemska! Glej, tvoj kralj pride k tebi, pravičen je in Odrešenik, resen, sedeč na oslici.“ „Obudil bom edinega Pastirja, kateri jih bo pasel.“

Lahko bi našli še več besed raznih prerokov, ki so govorili o prihodnjem Mesiji. Toda to bodi dovolj, ker smo hoteli videti, kako skrbno je Bog sam pripravljal svoje ljudstvo na prihod Odrešenikov. Ti preroki živeli so večinoma v Jeruzalemu in za to ima ta slika tudi ta napis. Občudovati moramo po vsej pravici modrost in usmiljenost Boga Očeta, ki ni zavrgel svojega ljudstva, dasi mu je bilo nezvesto in nehvaležno, vkljub temu da ga je poklical k tako sveti službi in imenitni časti. Prav po očetovsko skrbel je zanj; kaznoval ga in bodril, opominjal in svaril, tolažil in učil: vse to delovanje Božje pa se je sukalo okoli Mesija.

Tako je bilo vse pripravljeno na prihod Onega, kterega je Bog obljubil v raj, da pride rešit rod človeški izvirnega greha in njega posledic. Pripravimo se tudi mi, da bomo zamogli prav praznovati prihod Gospodov o bližajočem se božiču.

Kako vzvišen in svet je redovniški stan.

Govoril na novi maši č. g. P. Engelberta Pollak-a v Tržiču, dne 15. avg. 1896.

J. N. Renier.

»Ako hočeš popolen biti, idi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in boš zaklad imel v nebesih.«
Mat. 19, 16.

(Konec.)

Sveto ubožstvo, deviško čistost in popolno pokoščino, to troje si obetal v redovnih obljubah Bogu. Kakor seme v zemlji svojo obliko spreminja, razpada in zamre, tako si tudi ti odmrli svetu. A kakor je pri semenu ta smrt le navidezna smrt in se novo življenje razvija v kalu, ki poganja v steblo in veje,

ki nosijo v blagodejnih solnčnih žarkih cvet in stoteri sad, tako si tudi Ti sicer odmrli svetu, a probudil si se v novo duhovno življenje, in svitli žarki božje ljubezni bodo razlivali nad teboj svojo čudapolno moč. Sladki v božji ljubezni dozoreli sadovi bodo Tvoje plačilo. Z vsemi silami hrepeni človek po pravi sreči, saj je vstvarjen v to, da je srečen. Toda mnogi ne najdejo pravega pota do sreče, oni se odvrtaajo od Boga in od samoljubja zaslepljeni iščejo le to, kar se prilega strastem. Mesenost in pohotno vživanje svetnega veselja povzroča ono strašno praznoto srca, ktere ne more napolniti ves svet, zakaj nič drugoga ne more zadovoljiti naše duše, ki je vstvarjena za Boga in odmenjena za večnost, kakor edino le Bog. Saj nas uči vsakdanja skušnja, kako postajajo oni, ki se trudijo vedno več in več spraviti na kup, notranje vedno bolj zapuščeni in brez tolažbe, in kako se tisti, ki mislijo najti v zakonu svojo srečo, mnogokrat prevarajo in mesto sreče vživajo le skrb in zoprnost. In ako gleda tak človek nazaj na pot življenja, na katero je stopil nekaj poln upanja in sladkih nad, potem se prepriča, da je vse to, kar se mu je zdelo nekaj tako vabljivo, bila le prazna senca in lepe pene. Bridka žalost in obup se polasti njegove duše, ako šele na robu groba spozna, da je za to navidezno in puhlo srečo žrtvoval svojo mladost, svojo nedolžnost, svoj mir in svoje zveličanje. Za Te, preč. novomašnik, ne bo nikdar prišlo tako prepozno spoznanje. Blagor Ti, da Te je Bog poklical v redovniški stan, ktereга imenuje sv. Bernard kraljevo pot v raj! Res je sicer, da je ta pot v začetku trnjeva, a glej, trnje se spreminja polagoma v cvetlice in ta pot Te popelje na solnčno višavo, kjer se Ti kaže posvetno v vsi svoji ničevnosti in se čuti duša prosta zemeljskih spon, da poleti tje gor v večne prostore. Tu boš vžival pravo srečo, tu okusil ono nebeško tolažbo, ktere sladkosti ne more nihče umeti, ako je ni vžival sam. Prejel boš oni nad vse dragoceni dar, ktereга je Kristus kot največi zaklad zapustil svojim učencem rekoč: „Mir vam zapustim, svoj mir vam dam!“ (Joan. 14i 27) In koliko si boš nabral zasluženja, zakaj kot redovnik nisi več svoja lastnina ampak lastnina Boga, ki Te je posvetil v svojo službo. To tesno združenje s Kristusom daje Tvojim mislim, molitvam in dobrim delom čudovito vrednost, ker so ta dobra dala storjena „v Bogu in za Boga.“ Ko je med svetom prava čednost postala vedno bolj redka, boš Ti s svojim vzgledom spodbujal vernike in obsojal one, ki mislijo, da dandanes ni čednosti, ker sami nimajo niti volje niti moči, da bi mogli čednostno živeti. Pošiljal boš v nebesa molitve in prošnje kot pravni dar večne ljubezni. Svet se stara in bo preminul, zakladi pa, ktere Ti nabiraš, ne bodo minuli, in na smrtni postelji boš hvaležen Bogu, ker Te je poklical v redovniški stan.

Za Bogom pa dolguješ v prvi vrsti največjo hvaležnost svoji ljubljeni materi, ker ona je iz ljubezni do Tebe prinesla toliko žrtev, da Ti ni branila, ko Te je gnal klic Božji iz očetove hiše. Po človeško soditi je pač opravičeno, da se krči materi srce v prsih, ako jo zapusti sin, ki ji je bil v največje veselje. Saj beremo v življenju sv. Kolumbana, da se je njegova mati vlegla na prag in da je moral v samostan odhajajoči sin stopiti čez mater. Žrtva, ktero zahteva Bog pri takih prilikah od matere, je

gotovo največja žrtva. Toda tolaži se blaga mati, Božje oko, ki je gledalo v tempelju z dopadanjem na udovo, ko je vrgla vinar v pušico, bo še z veliko večim dopadanjem gledalo na Te, ko mu daruješ najljubše, kar imaš, svojega sina. Zato, prečastiti novomašnik, spomni se danes hvaležno v prvi vrsti svoje blage matere. Spomni se pa tudi svojega pokojnega očeta, da bi se v nebesih veselil današnjega dne; spomni se onega, ki Ti je bil ves čas zvest namestnik očetov, svojega dobrega očma; spomni se nadalje tudi svojega blagega strijca; on Ti sicer nikdar ni prigovarjal, da bi vstopil v tako vzvišen stan, a kar ni storil z besedo, to je storil molče s svojim vzornim vzgledom. Spomni se vse svoje mnogoštevilne rodbine, vseh živih, ki se s Teboj vesele, a tudi vseh onih, ki že počivajo tu vzunaj. Slednjič pa ne pozabi svojih rojakov, prebivalcev tega trga, in moli iskreno, da bi se duh tvojega redovnega očeta širil med njimi, oni duh, ktereга priporoča sv. oče sam kot lek današnjemu bolnemu svetu. Če bo deš blagi novomašnik, s svojo molitvijo in s svojim lastnim vzgledom to dosegel, potem bode še naprej slovela tržiška fara, da v njej živi pravi krščanski duh in zastonj bodo navali nasprotnikov, da bi zaneli v tej srenji pogubne novodobne nazore. — In tako pristopi, poln sv. Duha v tem svetišču, kjer si postal po sv. krstu ud Kristusove cerkve, kjer si prejel prvo sv. obhajilo, tudi prvič kot mašnik pred oltar. Naj Ti veljajo enkrat besede, ktere beremo na praznik sv. Frančiška v duhovnih molitvah: *Erige, serve bone, in modico fidelis, intra in gaudium Domini Tui!* Pridi dobri hlapec, ker si bil zvest v malih rečeh, zato vstopi v veselje Gospodovo! Amen.

Molitev pred sejami.

(Z Bogom začni vsako delo.)

Dne 5. septembra 1774. se je pričel drugi generalni kongres v Filadelfiji, družba, „da tako izbrane dotlej ni bilo nikoli nikjer na svetu,“ kakor pravijo Amerikanci. In ti možje so sklenili, da hočejo vsako jutro sejo pričeti z molitvijo. Prvo jutro, ko so začeli moliti, so izvedeli, da Angleži oblegajo in bombardirajo Boston. Molili so pred sejo 35. psalm, v ktem David prosi Boga, naj ga varuje pred preganjalci. Vsi so bili ginjeni; Vašington*) je klečal med molitvijo in posebno pobožno molil.

Tudi pozneje, ko so si pribojevali samostojnost in neodvisnost (1783), je Benjamin Franklin stavlil predlog, naj se vsako jutro pred sejo moli za blagoslov z nebes. „Ko smo se pričeli bojevati z Angleži in videli nevarnost, smo v tej dvorani vsak dan prosili Božjega varstva. Naše molitve so bile milostno uslišane. Vsi, ki smo bili v tem boji, smo videli dokaze previdnosti, ki vse vodi. Tej dobrotni previdnosti se moramo zahvaliti, da se sedaj lahko mirno posvetujemo, kaj bi bilo v blagor domovini. Ali smo sedaj pozabili tega mogočnega prijatelja? ali morda sedaj ne potrebujemo njegove pomoči? — Dolgo sem živel, in čim delj živim, tem bolj sem prepričan, da Bog vodi človeške zadeve. In če brez njegove volje še vrabec ne pade s strehe, ali bo brez njegove pomoči obstala kaka država? Sveto pismo nam zatr-

*) Sv. oče Leon XIII. pravi v zadnji okrožnici do sev. ameriških škofov: „Veliki Vašington.“

juje, da ako gospod hiše ne zida, se zastonj trudijo vsi, ki jo zidajo. Jaz to trdno verujem in verujem tudi, da brez njegove pomoči ne bomo na boljšem pri državnih opravilih kakor zidarji pri Babelu.“ Tako je bilo mišljenje velikih ustanovnikov severno-amerikanskih držav. (Gl. Weiss: Weltgeschichte, XIV, (3), 111.325)

Pri nas je tudi dosti sej. Svoje seje ima državni zbor, deželni zbor, cestni odbor, šolski svetje itd. In vendar ljudje pravijo: Zmiraj sejemo, pa — nič ne žanjemo. Ni težko povedati, zakaj.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Šmartno pri Litiji. Predragi nam gostje, preč. gg. misijonarji oo. Lazaristi so nas 13. dec. zapustili. Pred desetimi dnevi so prihiteli k nam na povabilo preč. dekana F. Lavrenčiča preč. gg. Nežmah, Krivec, Klančnik in Jevšenjak. Veliki ljubeznipolni požrtvovalnosti teh preblagih gospodov ima obširna šmartinska župnija zahvaliti, da je prenovljena, prerojena duševno. Slehernemu župljanu polnijo srce globoka čutila hvaležnosti za velike milosti, ki so jih po neumornem prizadevanju ter posredovanju preč. gg. misijonarjev prejeli ravno te dni. Nekako 3500 vernikov, domačih in tujih, je ponižno prejelo Gospoda v zakramentu ljubezni. Žal, da so dnevi zveličanja tako hitro minuli, žal, da so se preč. gospodje tako hitro že poslovili! Zapustili so nas. Poslovili smo se s preiskreno željo, da bi nam bila skoro dana vesela prika, da obhajamo zopet jednako slovesnost v novem veličastnem svetišču, za katerega zgradbo se vrše uže par let pod spretnim vodstvom vrlega gospoda dekana prav resne priprave! Čutila najiskreneje hvaležnosti je preč. gospodom za njihovi veliki trud izrazil v ime cele dekanijske župnije naš občespoštovani župan g. Šušteršič. Šmarčani isto za hvalo še enkrat hvaležno ponavljamo, preč. gg. misijonarjem pa kličemo: „mili Bog Vam stoterno poplačaj! — na svidenje v novi šmartinski hiši Gospodovi!“ —n.

Iz Bosne. (Nova slika sv. Družine.) Nova, še ne povsem dovršena cerkev sv. Jožefa v Prjedoru dobila je krasno sliko za bodoči glavni oltar. Slika bila je začasno postavljena nad staro začasno oltarno mizo nove hiše Božje, ktera je še prazna in brez cerkvenih oprav.

V nedeljo se je ta krasna slika med primernim in podučljivim cerkvenim govorom slovesno odkrila. Verno ljudstvo, mnogoštevilno v cerkvi zbrano, se je začudilo, bilo do solz ganjeno in prešinjeno sv. veselja in pobožnosti, ko je ugledalo odkrito sliko sv. nazareške Družine. Za tem je bila slika blagoslovljena, in opravila se je pred njo prvokrat slovesna sv. maša. Po sv. maši, je šla vsa nova rimo katoliška občina z gorečimi svečami v rokah, v obhodu okolo sv. slike pevajoč slavnostno sv. pesem; po vsaki kitici so vbrano in navdušeno zaklicali: Živili, slavljani i ljubljani bili Jezus, Marija in Jožef v srcih vseh ljudij!

Zaznavši za istinito uboštvo in silno potrebo nove cerkve, v novo započeti in vedno množeci se katoliški občini med razkolniki in mahomedanci, je vrli slovenski slikar v Rožeku na Koroškem bil na-

klonjen napraviti glavno sliko v novo velepotrebno cerkev.

Velespoštovani gospod Peter Markovič, umetniško nadarjeni slikar, je v bolezni in bolehnosti svoji obljubil Bogu in sv. Jožefu, da, jako ozdravi, hoče napraviti in naslikati veliko podobo in jo podariti novi cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru. Po milosti Božji, priprošnji sv. Jožefa in po molitvah vernega ljudstva v svetišču Božjem in sv. Jožefa tukaj, kamor se je pisмено priporočil in obljubo svojo naznanil, zadobil je ozdravljenje. In previdnost Božja mu je naklonila, da je šel na Dunaj v slikarsko akademijo še bolje olikat in vsopolnit zmožnosti in nadarjenosti svoje v slikarstvu. Prišedši domu v lepi Rožek na šolske počitnice, naslikal je velekrasno obljubljeni sliko, jo poslal in podaril novi cerkvi sv. Jožefa, v nujnopotrebem kraju jugoslovanske Bosne. Slika je 2 m 50 cm visoka in 1 m 50 cm široka, zgoraj lepo zaokrožena. Slika predstavlja sledeče: V ozadju mesto Nazaret in okolica njegova z daleč vidljivim nebesnim obzorjem. V sredini te okolice je Jezus, 12letni deček, na desni strani Njegovi Marija Devica, mati Njegova, poleg na drugi strani pa krušni oče Njegov — sv. Jožef. Deviška mati drži v roki svoji roko Jezusovo. Sv. Jožef ima jedno roko položeno na ramo Kristusovo, a v drugi drži lilijo, znamenje sv. čistosti. Mladenček Jezus drži v roki trnjevo vejico in lesen križec, kar je zelo pomenljivo. Na obrazih sv. oseb je izražena in odseva njih notranja duševna značajnost, čednost in svetost; poleg teh zaznava se delavno, trudapolno, skromno in skrbljivo, v voljo Božjo vdano in pravično zemeljsko življenje, a pri vsem tem vzvišena bogoljubnost in blaženost. Na dečku Jezusu se vidi, da ni samo oblagodarjen vrl sin človeški, nego tudi večni Sin Božji — Bog in človek.

Izrazi obrazov sv. oseb so po človeški naravi lepi in častiti izraelski; kraj, običaj in barva obleke, kakor so jo takrat nosili v obljubljeni deželi, osobito v Galileji in Nazaretu, pošteni, čednostni ljudje delavskega stanu. Torej vse je tako vpodobljeno, kakor nam sv. pismo in pobožno ustno poročilo o sv. nazaretski Družini pripoveduje. V nebesni višini je Bog Oče med angelji, ki gleda s dopadanjem sv. Družino na zemljo. Med Bogom Očetom in Sinom Njegovim je v sredinji višine sv. Duh. Značilno in pomenljivo je vse na tej prav umetniško cerkveno izdelani sliki, kojo bomo sčasoma fotografično podali na ogled.

Častitamo Sloveniji, da bode dobila izvrstnega slikarskega umetnika Petra Markovič-a! Ako je že sedaj napravil tako umetno cerkveno sliko, koja se ne vstraši popolnega akademičnega slikarja in marsikoga v mnogem prekosi, se je mnogo nadjati od njega, ko akademiško naobrazbo izvrši. Z najboljo zavestjo ga priporočamo cerkvenim predstojništvom. Vreden je podpore in priznanja.

Posoda vse svetosti:

Nekteri vrli katoliški Slovenci iz škofije ljubljanske so dali napraviti krasen ciborij — sv. obhajilni kelih — in ga darovali naši ubogi in prepotrebni cerkvi.

Izdelal je to sveto posodo Ivan Kregar, pasar in umetniški izdelovatelj kovinskih cerkvenih priprav. Ciborij ima pokrov v podobi pol kupolaste krone, okolo nje je dvojni krasni venec šiljastih lilijanov,

okrašenih z rubini, vrhu veličastne pokrovne krone so umetniško vrezane cerkveno ornamentične olepšave. Držalo in stojalo ciborija je ukusno izbuknjeno in krasno izdelano; na stojalu so vdeleni čveteri emajli s podobami: Sv. Frančiška Seraf., sv. Alojzija, sv. Barbare in sv. Klare. Sv. posoda je iz srebra in druge zmesne kovine v ognju bogato pozlačene. Bogu hvala! Sedaj je v prevbogi novi cerkvi vsaj ta posoda vse svetosti, častita, pravilna in vzvišeno lepa, v koji vedno osebno biva Jezus Kristus pod podobo kruha in se iz nje daje uživati svojim vernim ljudem. Kar zadeva umetnost, lepoto, ukusnost, pravilnost, trpežnost in primerno nizko-ceno cerkvenih sv. posod in drugih kovinskih stvari, je gospod Ivan Kregar, pasar v Ljubljani, vsega priporočila vreden.

Rimo-katoliški župni urad sv. Jožefa v Prjedoru
dne 5. decembra 1897.

Br. Alphons Marija, Fr. Anton Babić,
cerkveni oskrbnik. župnik i dekan.

Iz Jugoslavije. (K petdesetletnici „Zg. Danica.“) Hvala Bogu! Zdrava Marija, milosti polna, zgodnja danica! Došel je petdesetletni jubilej tebi, mila „Zgodnja Danica“, katoliški cerkveni slovenski časopis. Petdeset let si že raznovrstno razsvitljevala duševno obzorje verne Slovenije in daleč tja v dežele, kjer so bivali in še bivajo verni Slovenci.

In ti, ljuba „Zgodnja Danica“, si prva bila, koja si se zavzela in posredovala, da se je v ubogi novi rimo-kat. slovenski občini med večino razkolnih kristjanov in mahomedancev začela zidati prepotrebna, trdna in dostojna cerkev sv. Jožefa — sv. nazaret-ske Družine, se započelo marsikaj za jako potrebne rimo-kat. naprave; vzbudila in naklonila si milodarne pomoči od bratov in sester naših po veri, cerkvi in in narodu. Zato ti hvaležna rimo kat. nova občina med raznoverci ustanovljena za tvoj petdesetletni jubilej čestita in želi obilnega blagoslova božjega, pomoči in varstva Marije Device — nebeške zgodnje Danice; za pravi časni in večni blagor naroda slovenskega vnetega urednika in voditelja, obilno so-trudnikov, naročnikov, čitateljev in podpornikov, da bi se pomnožila in razširila, ter bila i nadalje kakor zgodnja danica med zvezdami dobrega časopisja slovenskega.

Obilne milosti in blagodare pa voščimo in želimo za novo leto in „Zgodnje Danice“ petdesetletni jubilej veleč. uredniku, sotrudnikom, naročnikom, čitateljem in podpirateljem tega najstarejšega slovenskega časopisa.

Da bi pa naše čestitke, voščila in želje se izpolnile in obilno dobrega sadu donesle, bodemo iz hvaležnosti prve tri dni novega leta, o pričetku petdesetletnega jubileja „Zgodnje Danice“, opravili tri-dnevnicu, vsak dan s sv. mašo v cerkvi sv. Jožefa, molitve in druga pobožna dobra dela v čast Jezusu, Mariji in sv. Jožefu; pa tudi za vse žive in umerle sotrudnike, naročnike, čitatelje in podpiratelje „Zgodnje Danice“.

O Marija Devica — zgodnja Danica in nebes Kraljica, razveseljuj o petdesetletnem jubileju „Zgodnje Danice“, nje bivšega, do letos največletnega urednika, sluga Tvojega, pokojnega Luka Jerana. Ti pa, o blagi svečenik, tolikotrajni urednik „Zgod. Danice“, naš dragi Luka Jeran, govori in prosi pri srcu Božjem, priporočaj blaženi Devici Mariji „Zgodnjo Danico“, nje novega urednika in vse, koji se za-

nimajo, podpirajo in čitajo ta cerkveni slovenski prvotni list.

Pokojnim, bivšim naročnikom, podpirateljem in čitateljem „Zg. Danice“, kojih duše so še v mukapolnem kraju, v vicah, sprosi, o deviška Mati Božja, pomiloščenje in rešenje, ter vodi jih za petdesetletni jubilej „Zg. Danice“ v nebeško domovino, k solncu vse pravice — k večni luči — Bogu trojedinemu!

Temni oblaki, megle in mračni sopari kopičijo in zbirajo se ter prevlačvajo duševno obzorje i po Sloveniji; zatorej še in vedno bolj in več treba je, da ti, katoliški cerkveni slovenski časopis — „Zgod. Danica“, svetliš, vabiš in vodiš k Jezusu Kristusu, solncu vse resnice in pravice.

Vshajaj, razsvetluj, vzbujaj, osrčuj, vabi, vodi in deluj, „Zgodnja Danica“, na mnoga leta, za pravi blagor naroda slovenskega, osebito za oni del, koji ne bode nikdar odvzet!

Hvaležna rimo kat. slovenska občina sv. Jožefa v Prjedoru, v jugoslovenski Bosni.

Razgled po svetu.

Dunaj. Mnogo si je prizadeval zadnji čas novi ministerski predsednik baron Gautsch, da bi bil napravil spravo med desnico in levico. A posrečilo se mu ni. Desnica je poverila Čehe, da naj se oni razgovarjajo s predsednikom; bili so še preveč popustljivi, a Nemci se nikakor niso hoteli udati in s tem so pokazali, da jim gre jedino za nadvlado in za nemir.

Pogajanja so se za enkrat razbila. Desnica je izdala komunike, v katerem obžaluje, da se ni dosegla sprava, ter dokazuje, da je levica kriva vsem nezgodam, ki bodo morda izviralne iz tega prepira. Najbolj ošabno se obnašajo socijalni demokratje od onega časa, kar so pokazali svojo surovost v zbornici, ko so jih morali policisti vlačiti iz dvorane ter jih metati na cesto. Skoro vsaki dan sklicujejo plačani agitatorčki socijalistov shode, na kterih zabavljajo čez desnico ter odobravajo početje socijalističnih poslancev in njih zvezo z nemškimi nacionalnimi suroveži. Tudi v Ljubljani so imeli shod in sicer v kazini, kjer se je sodrug Zadnik hvalisal, da so socijalisti rešili Avstrijo (menda s kamenji), in nazadnje je trdil take budalosti, da so ga njegovi tovariši zasmehovali. Da ni pustil duhovnikov pri miru, je umevno. Brco je moral dati tudi našemu državnemu poslancu, vzornemu in delavnemu dr. Kreku, ki baje ni storil ničesar za ljudstvo. Radovedni smo, kaj so storili „sodrug“ drugega nego surovosti in budalosti nalik cestnim pobalinom.

Dunaj. Nedavno je umrla nenadoma neka brezverka, ki je bila poročena z židom in sicer v civilnem zakonu. Bila je prej katoličanka. Žid je hotel, da bi jo bili pokopali katoliški duhovniki, češ da je bila vzgledna katoličanka. A ker mu niso hoteli ugoditi, je bila pokopana na židovskem pokopališču od ondotnega rabinca.

13. nov. so napravile socijalne demokratinje velik shod. Predsedovala je shodu dunajska mestna učiteljica, tudi brezverka. Lepo vzgojo (?) dobivajo otroci od učiteljice, ki sama ne veruje ničesar.

Židje v Avstriji. V Avstriji je 1,005.495 židov. In sicer jih je na Kranjskem 96, Koroškem 114, Sol-

nograškem 115, Istrskem 171, Predarliskem 182, Dalmaciji 283, Gorici in Gradiški 319, Tirolskem 365, Gornje Avstrijskem 1056, Štajerskem 1782, v Trstu in okolici 4640, Šleziji 8580, Moravskem 45.175, Bukovini 67.418, Češkem 94.449, Nižje Avstrijskem 95.057 in v Galiciji nič manj nego 686.596.

Gradec. Po vsej pravici se imenuje to mesto pravo gnezdo socijalnih demokratov. Nikjer drugje se niso vršili taki izgredi in nemiri nego tu. Sodrugi so pobijali okna, se topli in se vedli najsuroveje. Mesto se je moralo njim na ljubo razsvetliti. Kdor ni imel razsvetljenega stanovanja, temu so pobili okna. Mnogo so trpela župnišča. Drugi dan so pobirali mestni kapelani po svojih sobah ostanke nemške omike. Sobe so bile polne kamenja, železa in drugega orodja.

Pošten človek ni bil varen življenja na ulici. Policija in vojaki so morali delati mir in red. Posebno se je odlikoval po surovosti neki 19letni mladenič Retter, ki se je tudi vojakom ustavljal. Straža je rabila silo in posledica je bila, da je bil smrtno ranjen. Kakoršno je bilo njegovo življenje, taka je bila tudi smrt. Bil je jako len in vsled tega že 15 mesecev v prisilni delavnici dalje zaprt itd. In kak pogreb je imel Retter? — Jednakega še niso videli v Gradcu. Okoli 50.000 oseb se ga je vdeležilo. Največ je bilo socijalnih demokratov. Na čelu je šel župan z mestnimi odborniki, dalje nacionalni nemški dijaki, visokošolci, profesorji. Gotovo ga bodo socijalisti prišteli svetnikom in morebiti ga najdemo ob novem letu že med svetniki v socijalno demokratičnih koledarjih „Delavcu“ in „Svobodi“. Pisalo se bo najbrže: Bil je narodni mučenik, ki je umrl za sveto stvar. Vsaj drugih svetnikov, ktere časti katoliška cerkev, „sodrugi“ ne poznajo.

Pred tednom je umrl tu msgr. Zapletal, dolgoletni urednik katoliškega lista „Grazer Volksblatt“. Bil je jako vzgleden duhovnik in pravičen tudi drugim narodnostim nasproti. R. I. P.

Solnograško. 5. t. m. se je obhajala petindvajsetletnica cecilijanskega društva. V to svrhu so se vršile velike slavnosti, ki so jako dobro vspevale.

Ogrsko. Katoliški kongres bode obravnaval v kratkem vprašanje o katoliškem vseučilišču v Budimpešti. Jako želeli bi bilo, da se kmalu ustanovi tako prepotrebno vseučilišče.

Rim. Povodom diamantnega jubileja papeževega se pričakuje veliko romarskih vlakov. Tudi iz Irske pridejo romarji. Ministerstvo je odstopilo. Kralj je vsprejel ostavko. Govori se, da bo predsednikom zopet imenovan Rudini, ki je postal povsodi znan radi onih proticerkvenih propovedij. V posameznih provincah načelniki jako natanko izpolnujejo ono prepoved ter zabranjujejo shode katoličanov. A ti se ne zmenijo za prepovedi ter se zbirajo po privatnih stanovanjih. Zadnji čas so bili taki shodi prepovedani v Gayardo, Ivreji, Caprinani, Casarsi itd.

Nemško. Pruska protestantska generalna sinoda je imela nedavno shod, na katerem so se razmotrivala razna vprašanja. Sklenilo se je sezidati v Rimu protestantko cerkev za 86 protestantskih družin. S tem hočejo dati katoličanom nekako zaušnico. Neki pridigar se je izrazil, da hočejo zabiti v Petrovo skalo žrebelj. Naj poskusijo!

Kolin. Nemški škofje so sklenili ob novem letu izročiti sv. očetu spomenico, v kterej mu izražajo po-

polno udanost in pokorščino, priporočujoč se njegovim molitvi. Kakor se čuje, bodo jednako storili tudi avstrijski škofje.

Pariz. Francoska vlada je odtegnila plačo škofu Mankorju. Katoličani so jeli zanj nabirati darove ter so v kratkem nabrali lepo vsoto 100.000 fr. Gotovo požrtvovalno delo francoskih katoličanov.

V Damasku se pritožujejo radi pomanjkanja šol. Mesto šteje 200.000 prebivalcev; ima pa 12 šol in sicer 7 mladeniških 5 dekliških. Je še nekaj družih zavodov, ki so pa le po imenu šole. Sploh pa se mohamedanci malo brigajo za poduk otrok. Mnogo jih prekašajo v tem katoličani. Njih šole oskrbujejo o. jezuitje, tudi drugoverci pošiljajo radi svojo deco v te šole.

V Beyrutu se snidejo v kratkem grško katoliški škofje Palestine in Sirije. Več cerkvenih dostojanstvenikov je že obljubilo, da pridejo k shodu.

Amerika. V Richmondu je na dan vseh svetnikov daroval prvo sv. daritev naš rojak č. g. Ivan Krakar. Mnogi prijatelji g. novomašnika so se vdeležili slavnosti. Č. g. rojak je rodom Dolenc. Prišel je v zorni mladosti v Ameriko ter tu dokončal svoje študije.

V St. Heleni so 10. nov. posvetili krasno katoliško cerkev, najlepšo v severozapadni Nebraski. Škof Scannel iz Ōmake je posvetil hišo božjo v navzočnosti 50 duhovnov. Novo poslopje stane 500.000 dolarjev.

Neznan zločinec je napadel z nožem luteranskega pastorja ter mu ga zabodel v želodec. Kaj je vzrok napadu, se ne ve, ker noče pridigar nič povedati in tudi ne njegova soproga. Še-le prijatelji njegovi so ovadili zločin sodniji, ker prihaja bolniku vedno slabeje. — Taki napadi in umori se ponavljajo dan za dnevom. Dasi gosposka strogo kaznuje vse zločince, jim vendar ne more do živega.

V severni Ameriki pa se je ustrelil v metodiski episkopalni cerkvi Karol Spencer. Pognal si je kroglo v glavo med tem, ko so drugi peli sv. pesmi. Seveda, nastal je grozen vrišč in strah pri tej nezgodi. Samomorilec je bil v denarnih zadregah in si zato vzel življenje.

Avstralija Pred mesecem so posvetili novo maromitsko cerkev v čast sv. Maronu. Tudi katoličani jo pridno obiskujejo. Po posvečenju cerkve se je vršila po želji angleških katoličanov sijajna procesija.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Ljudski misijoni.

b) Posebni nameni:

18.) **Pričakovanje rojstva Gospodevega.** Luč in pogum, pravo ob pravem času in na pravi način povedati. Volitev stanu.

19.) **Cetrta adventna nedelja.** Da se spozna, kako slaba je človeška volja brez Kristusa. Imenitni in bogati.

20.) **Sv. Filogonij.** Vodniki krščanskega ljudstva. Da se odpravijo zapreke, ktere stavijo hudobni zdravniki v bolnišnicah. Posli. —

21.) **Sv. Tomaž apostol.** Živa vera. Vestno spolnjevanje cerkvene prepovedi o branju prepovedanih knjig. Obilna sredstva za družbe sv. Vincencija, da se olajša beda po zimi.

22.) **Sv. Flavijan.** Kanizijeva obletnica. Srednje šole. Da se odstranijo npravnosti škodljive razmere v bolnišnicah. Da se pripravijo žalostna pohujšanja.

23.) **Sv. Servul.** Večkratno vredno prejemanje sv. zakramentov. Posebne prošnje. Pomoč zoper dolgotrajne bolečine v glavi.

24.) **Adam in Eva. Sv. večer.** Dostojna priprava na sv. noč. Da zaslepljeni starši spregledajo in se ojačijo. Duhovniki in obhajanci.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka mati priporoča svojo za božjastjo bolno hčerko v priprošnjo N. lj. G. z obljubo, uslišano prošnjo po »Zgodnji Danici« v zahvalo in večjo čast Matere Božje naznaniti.

Zahvala:

Imela sem hudo bolezen v glavi, in zdravnik ni mogel pomagati. Opravila sem devetdnevnicu k Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu, in obljubila naznaniti zahvalo v »Danici«. Zboljšalo se je. Srčna hvala Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu. M. Rihar.

Listek za raznoterosti.

Odlikovanje. Sv. oče papež Leon XIII. je odlikoval z diplomom z dne 27. novembra t. l. tukajšnjega lekarja gosp. Gabrijela Piccolija s tem, da mu je podelil za njegovo osebo naslov „založnika Nj. svetosti“, in mu dovolil pri njegovi tvrdki imeti papeški grb. Piccoli si ga je zaslužil s tem, da leta in leta daje ljubljanskim dobrodelnim zavodom, kakor Marijanišču, Lichtenthurnovemu deklinškemu sirotišču i. dr. zdravila brezplačno.

Duhovne vaje ali eksercicije za moške v misijonski cerkvi presv. Srca Jezusovega. Misijonska družba sv. Vincencija Pavlanskega se radostnega srca spominja lanskih duhovnih vaj za moške — ker so vendar ovirala med letom razna misijonska opravila, sklenila je za božične praznike pripraviti mladenčem in možem posebno duhovno veselje. Obhajale se bodo namreč duhovne vaje samo za moške od 24. decembra zvečer do 28. decembra zjutraj v misijonski cerkvi presv. Srca Jezusovega. Uljudno se torej vabi cvet in nada naroda, preljuba mladina, srčno bodite pozdravljeni stebri družinski, predragi gospodarji, vsakoršnega stanu — iz Ljubljane in okolice. Udeležujte se te božične slovesnosti s tako vnemo, kakor lansko leto. Vršile se bodo eksercicije po sledečem vspredu: V petek 24. decembra ob 7. uri zvečer: uvodni govor; v soboto 25. in nedeljo 26. decembra: zjutraj ob 6. uri sveta maša z blagoslovoma, $\frac{3}{4}$ 7. prva pridiga, dopoldne ob $\frac{3}{4}$ 10. sveti rožni venec, ob 10. slovesna sv. maša, ob 11. druga pridiga, zvečer ob $\frac{1}{2}$ 7. sveti križev pot. ob 7. tretja

pridiga, ob $\frac{3}{4}$ 8. sv. blagoslov; v ponedeljek 27. decembra: zjutraj ob 4. uri tiha sv. maša, ob $\frac{1}{2}$ 5. prva pridiga, ob $\frac{1}{2}$ 6. sveta maša z blagoslovoma, dopoldne ob $\frac{3}{4}$ 10. sv. rožni venec, ob 10. slovesna sveta maša, ob 11. druga pridiga, zvečer ob $\frac{1}{2}$ 7. sveti križev pot, ob 7. uri tretja pridiga, ob $\frac{3}{4}$ 8. sveti blagoslov; v torek dne 28. decembra: zjutraj ob 4. uri sklepni govor, sveti papežev blagoslov, sveta maša in skupno sveto obhajilo in potem zahvalna pesem in blagoslov. Kdor se te dni udeležuje, kolikor mogoče, naukov in vredno prejme svete zakramente v katerikoli cerkvi, dobi popoln odpustek in ob sklepu sveti papežev blagoslov s popolnim odpustkom. Kristus naj živi, vlada in kraljuje v krščanskih moških srcih!

Najden denar. Neka oseba je prinesla te dni v nunsko zakristijo več denarja, ki je bil najden veliki petek v nunski cerkvi. Kdor ga je zgubil, naj se ondi oglasi.

Blagi Miklavž že dolgo časa vsako leto skrivaj prinese obleko za 12 deklic na „porto“ tukajšnjega uršulinskega samostana. Za ubožne učenke je to velika dobrota. Trudijo se tudi hvaležne se skazati z lepim vedenjem in pridnim učenjem. Mili Bog poplačaj neznanega dobrotnika ali dobrotnico!

Božične igre v Marijanišču. Tudi letos se bodo igrale božične igre v Marijanišču in sicer je dvakratna vesela igra: „Sad dobrodelnosti“ in pa daljša s petjem in lepimi živimi podobami „Sedmero telesnih del usmiljenja.“ Igrale se pa bodo na novega leta dan, nedeljo po novem letu (2. jan.) Sv. Treh Kraljev dan, in še nedeljo potem (9. jan.) Začetek je vselej ob 5. uri zvečer.

Potres. V petek 10. dec malo po 6. uri se je v Ljubljani zopet precej zazibalo in potreslo. Potres je provzročil sicer precej strahu, a škode nobene.

V **Novomestu** pride najbrže za prošta veleč. gosp. dr. Boštjan Elbert, kanonik v Ljubljani.

Darilo sv. čtetu. Nekaj katoliških občin bo podarilo o božiču sv. očetu razpelo vredno 200 000 lir. Razpelo je umetno zlatarsko delo. Križ je šest palcev dolg, iz masivnega zlata, okrašen z 90 diamanti. Štirideset teh dragih kamenov, kojih vsak tehta 25 karata, je na sredi križa razvrščenih, ostali pa krase štiri konce sv. razpela.

Romanje v sv. deželo priredi bratovščina sv. Mihaela na Dunaju prihodno pomlad. Trajalo bode romanje 34 dnij. Odhod iz Trsta bode dne 13. aprila. Vsi stroški so proračunjeni za III. razred 240 gld., II. razred 360 gld. in I. razred 695 gld.

Vsakdo, ki je v povoljnih denarnih razmerah in ki rad potuje, ima tedaj najlepšo priliko, da obiše kraje, kateri so nam kristjanom najsvetejši.

Zahvalna procesija v Lurdu. Meseca avgusta se je zbralo na slavnoznani francoski božjipoti Lurd 30 tisoč ali še celo 40 tisoč romarjev, med njimi več tisoč bolnikov. Tri sto je bilo takih, ki so ozdraveli na priprošnjo nebeške Pomočnice. In kljub silnemu dežju so šli ti srečni ljubljenci Marijini, vsak spremljan od svojih petero prič, s procesijo v cerkev. Drugi romarji so jih spremljali, molili in peli z njimi. P. Pikard stopi potem na prižnico in se z navdušenimi besedami zahvaljuje nebeški kraljici v imenu ozdravlencev. Iz 30 tisoč grl je donel veličastni magnifikat. Blažena Devica je odgovorila na to zahvalo s tem, da je tisti dan 40 bolnikov ozdravelo, kar se do sedaj še ni nikdar zgodilo.

Srce Jezusovo najzvestejše! Teh besed sem se spomnil, ko sem prebral pismo, katero mi je pisal prijatelj-duhovnik iz Amerike. Pripoveduje mi iz svojega pastirstva dogodek, iz kojega razvidimo, kako čudovita so pota Božje previdnosti, in kako zvesto drži presv. Srce Jezusovo obljube, dane svojim častilcem. Bilo je zvečer zadnjega božičnega praznika. Vesel, da sem opravil trudapolno dnevno delo, se hočem ravno podati k počitku. Kar zazvoni zvonček pri vežnih vratih. Nekdo je prišel z naznanilom, da želi hudo bolan mož z menoj govoriti. S počitkom je bilo pri kraji. Kolikor mogoče hitro spravim vse potrebno skupaj in skočim na sani. Konj napne vse svoje moči, in kakor bi vedel, da se gre za neumrjočo dušo, dirja po nočni temini proti hišici bolnikovi. Veter nama je nesel gostopadajoči sneg naravnost v obraz, in nehote so mi misli vhajale nazaj na gorko sobico. A spomin na namen nocojšnje vožnje mi je prepodil te misli, in iz srca sem zahvalil svojega zveličarja, kateri se je peljal z menoj, da ga morem spremljati po noči in v slabem vremenu k ovčici, ki hrepeni po njem. Ko smo prevozili dolgo pot 12terih milj, se ustavi moj vodnik pred majhno kočjo, ki je stala nekoliko bolj v gozdu. Vstopivši v kočjo zagledam v veliko začudenje starega zamorca, ki se je zdihujoč valjal po resnem ležišču. Ko sem vstopil, upre bolnik svoje željno oko proti vratom, in ko zagleda mene, mi pol veselja stisne in poljubi roko. „Oče!“ ogovori me s slabotnim glasom. „jaz bom skoraj umrl. Toda nisem še krščen. Podelite mi sv. krst!“ Z nekoliko vprašanji se prepričam, da mož še ni dovolj podučen v resnicah sv. vere. Podučim ga v najbolj potrebnih stvareh, in ga pripravim za sv. Zakrament. Potem ga krstim. Jednoindvajset zamorcev je stalo krog mene in bolnika, ko sem opravljal sv. opravilo. Vsi so bili kakor zamaknjeni. Bil je to vesel trenotek in nikdar ne bom pozabil tega nočnega prizora, nikdar mi ne bo všlo iz spomina veselja se žareče obličje novokrščenca, vedno mi bo pred očmi borna kočja, katero je razsvetljevala sveča, ne bom si izbrisal obrazov zamorskih, ki so polni svetega strahu in spoštovanja gledali zdaj svojega tovariša zdaj mene; ko je zamorec prejel sv. krst, mi je pokazal malo podobo na steni ob svojem ležišču. Kako veliko je bilo moje veselje in kako sem se začudil, ko vidim, da je podoba srca Jezusovega. Kako je prišel zamorec, ki je bil tako malo podučen o sv. veri, do te podobe? Kmalu zvem tudi to. S prstom kažoč na podobo mi pravi bolnik: „Oče! to podobo sem kupil pred mnogo leti od nekega Italijana. Vsak večer sem molil pred njo; bil sem prepričan, da mi bo dal Gospod Jezus milost umreti kot katoličan.“ Ko ga vprašam, zakaj se ni že prej dal podučiti v katoliški veri in sprejeti v sv. cerkev, mi odgovori: Šest in sedemdeset let sem star; 30 let sem bil suženj, in rekli so mi, da suženjev ne sprejemate v sv. cerkev, kljub temu pa sem vendar vedno molil k dobremu Jezusu in ga prosil, naj mi da umreti, kakor katoličan. Nisem namreč veroval v druge cerkve. Sin moj je duhoven, in velikrat mi je prigovarjal, naj se dam o njega krstiti: jaz pa nisem dovolil, da bi on krstil.“

Drugo noč je pogorela kočja zamorčeva prav do tal in novo krščenec je tudi v ognji izdihnil svojo

dušo. Trdno upam, da se je preselil po trpljenji v ognji k navstetejšemu srcu Jezusovemu, katero je na zemlji tako prisrčno in vneto ljubil in trdno vanj upal.

Velik zločin se je nedavno dogodil na pokopališču v Išlunu: Žena delavca H. šla je na pokopališče na grob svoje matere, katero so dan preje pokopali. Ko vsa zamišljena na grobu moli, priplazi se prav tiho njen mož za hrbet ter ustrelil se revolverjem na njo. Predno je prišel čuvaj do njega, ustrelil je bil tudi že samega sebe in takoj umrl. Ženo so prenesli v bolnico ter povezali rane, koje je bila prejela.

Najboljši prijatelj. Neki pisatelj pripoveduje sledeče: Bogat mož napravil je svojo veliko premoženje z nerednim življenjem. Grozno se je raztogotil vsled tega, klet Boga in se rottil, da naj ga še bolj kaznuje, ako ga more. Njegova želja se je spolnila. Še isti večer pade tako nesrečno iz voza, da si takoj nogo zlomi. Toda tudi to ni sprebrnilo grešnika. Še huje je odslej Boga preklinjal. Ko je že skoro nad vsem obupal, stopi v sobo njegov služabnik in mu v uho zašepeče: „Gospod, jeden vaših najboljših prijateljev je tu, hoče se posloviti od vas.“ „Kdo je,“ vpraša bolnik, „naj vstopi.“ Služabnik potegne iz žepa križ in pravi: „Poglejte, dragi gospod, vašega prijatelja, ki ne želi vašega pogina, kajti tudi za vas je umrl na sv. križu!“

Začudeno je gledal hudobnež služabnika. Na enkrat mu stopijo solze v oči in začne moliti. Ozdravel je kmalu duševno in telesno. Njegovo življenje bilo je odslej le za Boga.

Skupna molitev. Neka žena se je zelo žalostila, ker sta njen soprog in sin vedno ostajala od skupne molitve. Potožila je svojo nadlogo duhovniku. Ta jo vpraša: Opravljate li vsaki dan v hiši skupno molitev? — Ne, odgovori žena, ker ni nikogar, ki bi molil. Poskusite, da moli tudi družina z vami! Žena uboga ter pokliče vsak večer tudi družino k molitvi. Nekega dne pogleda gospodar iz radovednosti, kaj se tu godi. Ostane nekega večera doma in sedi med skupno večerno molitvijo v bližnji sobi. Odslej je prihajal redno vsaki večer domov ter molil z drugimi vred. Kmalu je prišel tudi sin; oba nista odslej več zapustila hiše med večerno molitvijo; poboljšala sta se in večkrat prejemale sv. zakramente. Iz tega uvidimo, koliko moč ima skupna molitev in dober vzgled. Na delo tedaj!

Posnemanja vreden korak. L. 1879 sklenila sta grof in grofinja L. vpeljati svojo hčerko v imenitne kroge. Bila je grofica jako lepa, nadarjena in pobožna. Prosila je stariše, da naj jej dovolijo, da si sama izbere pripravno obleko. Stariši jej dovolijo ter jako radovedno pričakujejo hčerko. Vrata se odpro in ona pride vsa bleda v obleki usmiljene sestre. Pade na kolena pred mater in jo prosí: „Odpusti mi ljuba mati, to obleko hočem od sedaj nositi. Dovolj mi, da vstopim jutri v novicijal, k usmiljenkam.“ Oče in mati stala sta kot okamnena; kaj tacega nista pričakovala. Čez nekaj časa jo prime mati za roko in jo pelje pred križ in pravi: Tvojega brata darovala sem domovini, (padel je v nekeji bitki), tebe pa darujem Bogu. Pojdi v miru in bodi srečna!“ Izvolila si je najboljši del, ki jej ne bode odvzet.

(Zaradi pomanjkanja prestora darevi prihodnjic.)